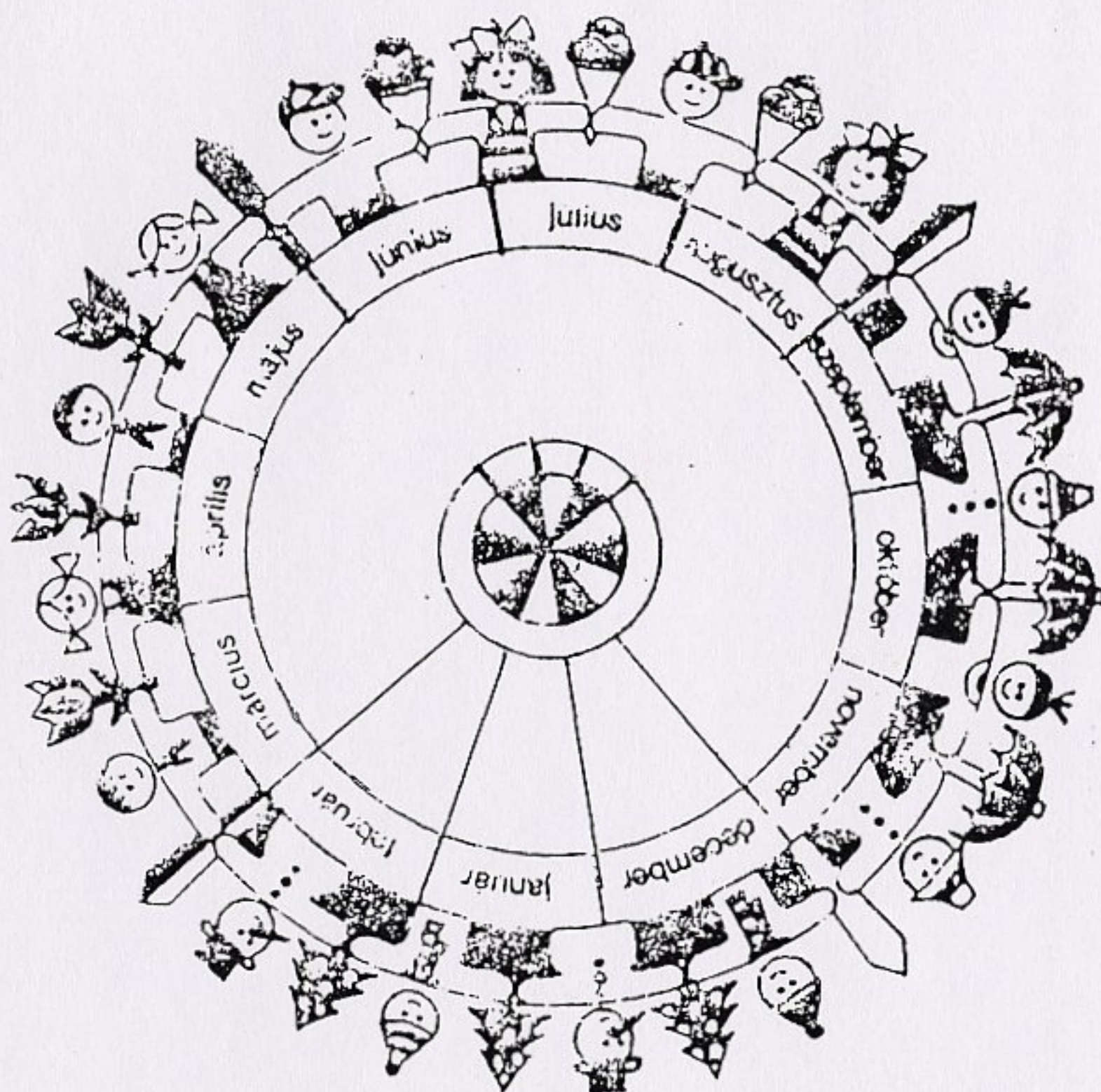

TARKAFORGÓ 15.

ZALAEGERSZEG
1994.

T A R K A F O R G Ó

Pályázatok

Szerkesztette:

O L Á H R O Z Á L I A

Kiadja:

a Deák Ferenc Megyei Könyvtár, Zalaegerszeg

Felelős kiadó: Kiss Gábor

Készült: a DFMK sokszorosító üzemében, 150 példányban

T A R T A L O M

BEVEZETŐ	5
"...JÓ SZÓVAL OKTASD, JÁTSZANI IS ENGEDD..." MILYEN LESZ A GYEREKEK ÉLETE 2000-BEN?	6
Úrrajzóra a XXI. században - Farkas Júlia	7
Egy gyerek élete 2000 után - Szabó Zsófia	8
"...Jó szóval oktasd, játszani is engedd..." - Kónya Andrea	10
ÁLMAIM VILÁGA. SZERETNÉM, HA VALÓRA VÁLNA	14
Szeretném, ha valóra válna - Berta Balázs	15
Álmaim világa - Varga Veronika	15
Álmaim világa. Szeretném, ha valóra válna... - Karáth Anita	16
Álmaim világa - Szalai Krisztina	17
Szeretném, ha valóra válna - Szekér Tamara	18
"SZÉP KARÁCSONY, SZÉP ZÖLD FÁJA..."	22
Az én karácsonyom - Pál Petra	23
Szép karácsony - Bödőcs Barbara	24
"Szép karácsony, szép zöld fája..." - Bajnóczy Zoltán	25
Szép karácsony szép zöld fája - Gyulai Dávid	25
Szép karácsony, szép zöld fája - Zimonyi Beáta	27
Szép karácsony, szép zöld fája - Pali Nikolett	27
Maradt a szeretet - Kaszás Petra	28
Karácsony - Sohár Gábor	30

B E V E Z E T Ő

A Deák Ferenc Megyei Könyvtár gyermekrészlege az elmúlt három tanévben irodalmi pályázatokat hirdetett felső tagozatos zalaegerszegi és Zalaegerszeg városkörnyéki gyerekeknek. A pályázatok meghirdetésével célunk a jó íráskészséggel rendelkező gyerekek bontakozó tehetségének felfedezése volt. A témaválasztásoknál szerepet játszott a gyermeki fantáziára és a szeretet, a szolidaritás érzésének kifejezésére ösztönzés.

A "...jó szóval oktasd, játszani is engedd..." Milyen lesz a gyerekek élete 2000-ben? című pályázatunkra a gyerekek a jövőről való elképzeléseikről írtak. Legtöbbször az iskolát akarták megreformálni: a földönkívüli suliban minden sokkal könnyebb és vidámabb, mint napjaink valóságos iskolájában.

Az "Álmaim világa. Szeretném, ha valóra válna..." című pályázatunk tág teret engedett a fantáziának, a gondolat szabad szárnyalásának. Olvashattunk dolgozatot, amely a mesék világába vitt bennünket; de legtöbbször a valóságban kalandoztak: a gyerekek nem engednék, hogy háborúk dúlják az országokat; hogy környezetszennyezéssel pusztítsák Földünket; hogy éhség, szeretethiány, közönyösség miatt szenvedjenek nagyon sokan.

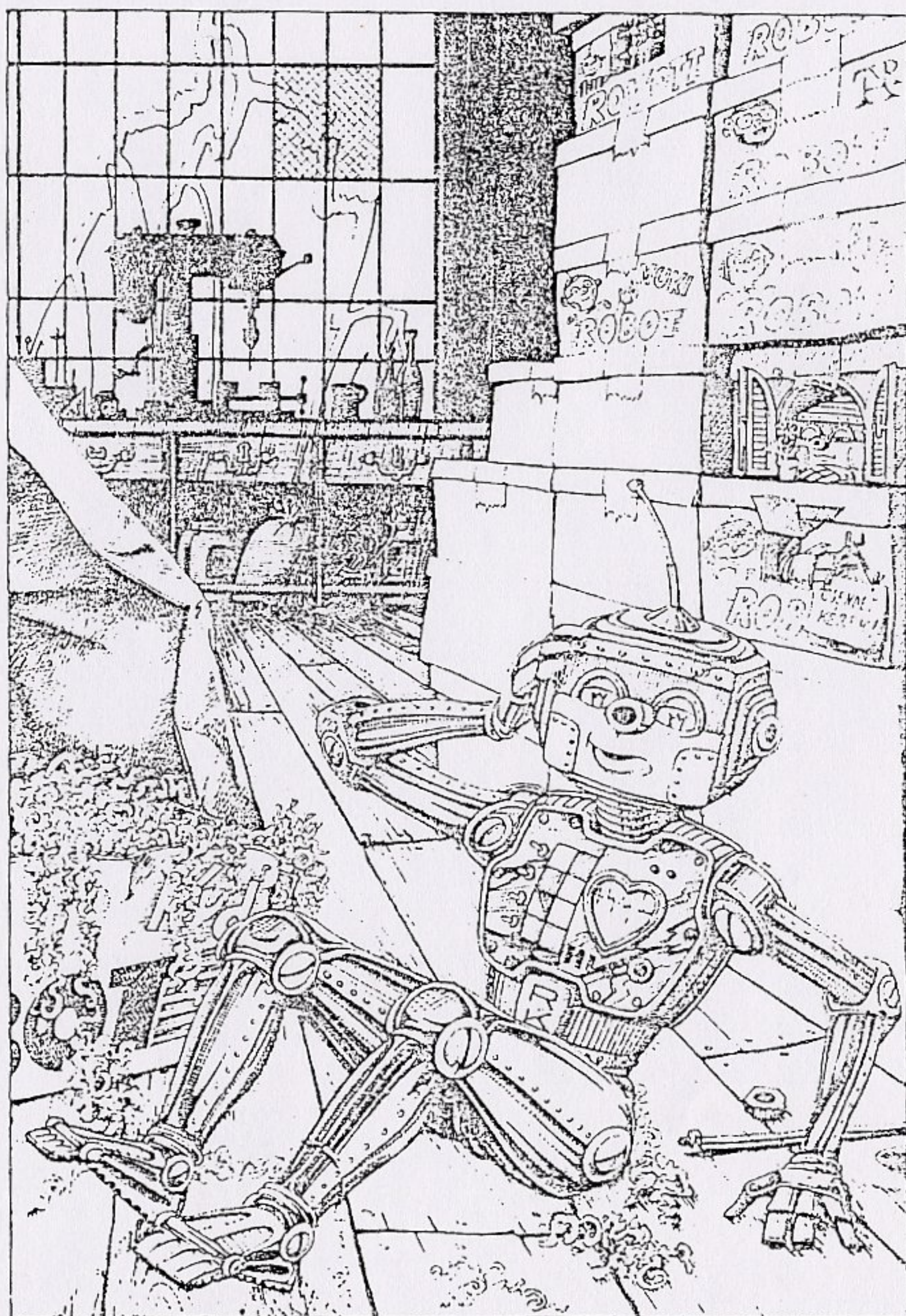
A "Szép karácsony, szép zöld fája..." pályázatunk témája az év legszebb ünnepéhez, a karácsonyhoz kapcsolódott. Kíváncsiak voltunk, hogy Móra Ferenc hasonló című elbeszélése milyen érzelmeket indított el a gyerekekben, s ők hogyan élik meg a karácsony ünnepét. Sok gyereknél megfogalmazást nyert — most már versben is — az ünnep olyan jelentősége, mint a szeretet, az együttlét különleges alkalma — természetesen az ajándékozás öröme és a karácsonyfa évről évre megismétlődő csodálata mellett.

Örömmel tapasztaltuk, hogy milyen sokan fogtak tollat felhívásunkra. Úgy gondoljuk, hogy minden beküldött pályamunka értékes, hiszen ha csak végiggondolták a gyerekek, mit is vetnének szívesen papírra, már akkor is alkottak valamit, ami az övék, ami segítette rendezni érzéseiket, tapasztalataikat.

Ígéretünkhöz híven a legjobb pályamunkákat e módszertani kiadványban közreadjuk. Bízunk abban, hogy a gyermekekkel való foglalkozásnak ez a formája is közelebb vitte őket az olvasáshoz, a könyvhöz — hiszen írásműveik megalkotásához olvasmányélményeik is példaként szolgálhattak.

Kiadványunk a Deák Ferenc Megyei Könyvtár gyermekkönyvtára által 1991-(1992)-1993-ban meghirdetett és díjazott pályaművek válogatását tartalmazza.

"...JÓ SZÓVAL OKTASD, JÁTSZANI IS ENGEDD..."
MILYEN LESZ A GYEREKEK ÉLETE 2000-BEN?

ÚRRAJZÓRA A XXI. SZÁZADBAN

2092. február 22. kedd

Már megint reggel van! Az ember sajnál kibújni a jó meleg szuperszónikus lebegőágyból. Ma egész délelőtt úrrajzóra lesz. Tudjátok-e, hogy ez a régi földrajzóra modernizált változata? Ő már itt is van Rozi, az öltöztetőnőm. Szépen felöltöztet, azután indulás az étkezőbe. Itt már vár Mikrobi, a szakács. Föltálalja legújabb találmányát, a narancs ízű áfonyateát, és a kozmoszszendvicset.

— Kitűnő, Mikrobi! Te egy zseni vagy!

— Köszönöm, kicsikém!

Ekkor viharzik ki Robaba a szobámból. Hozza az úrruhámat, meg a szükséges holmikat. Elő a superbiciklivel!

— Sziasztok, robotkáim!

— Viszontlátásra! Tanulj jól!

Pillanatok alatt megérkezem az iskola elé. Itt már vár az úrbusz, melyet robot irányít, s minden fülkében számítógép oktatja a nebulókat. A hajtóművek gyorsan magasba repítik járgányunkat, és már rá is álltunk föld körüli pályánkra.

Megkezdődik a számonkérés. A robot "tanár úr" egymás után teszi fel az ismétlőkérdéseket:

— Bolygó balra lent?

— Vénusz.

— Jobbra tőlünk?

— Mars.

— Mekkora a Föld és a Hold közti távolság?

— Jaj! Zuhanunk! Úgy látszik, az osztály fele rosszul választ a kérdésre. Gyorsan helyesbítsünk!

Amikor vége a számonkérésnek, tovarepülünk, mert a Mars mögött rendevünk van úrbéli testvériskolánk tanulóival. Ők azok a kedves kis lények, akik Ufóniában élnek. Szüleik az. uffók, a fiúk az uffinók, a lányok az uffinák. Régen azt beszélték róluk, hogy apró zöld lények. Ez nem igaz. Nem kisebbek, mint az emberek, csak arányaik mások. Fejük testükhöz viszonyítva nagy, szemük szintén, testük szögletesebb. Békések és jóindulatúak, ezenkívül rendkívül okosak. Matematika és fizika terén verhetetlenek.

Sokkal többet tudnak a világegyetemről, mint mi. Egymásba kapcsoljuk a két úrhajót, átszállnak hozzánk és együtt folytatjuk az órát. Beszédünk morzejelekhez hasonló hangokból áll, de nincs is szükségünk szavakra, mert gondolatgenerátorral olvassuk ki egymás agyából a mondandókat. Így több órán keresztül el tudunk beszélgetni egyetlen hang nélkül. Érdekes, hogy az ő bolygójukon nincsenek állatok. A múltkor, amikor eljött hozzám Uffi Dufi, a Szindy nevű pulimat lábtörlőnek nézte!

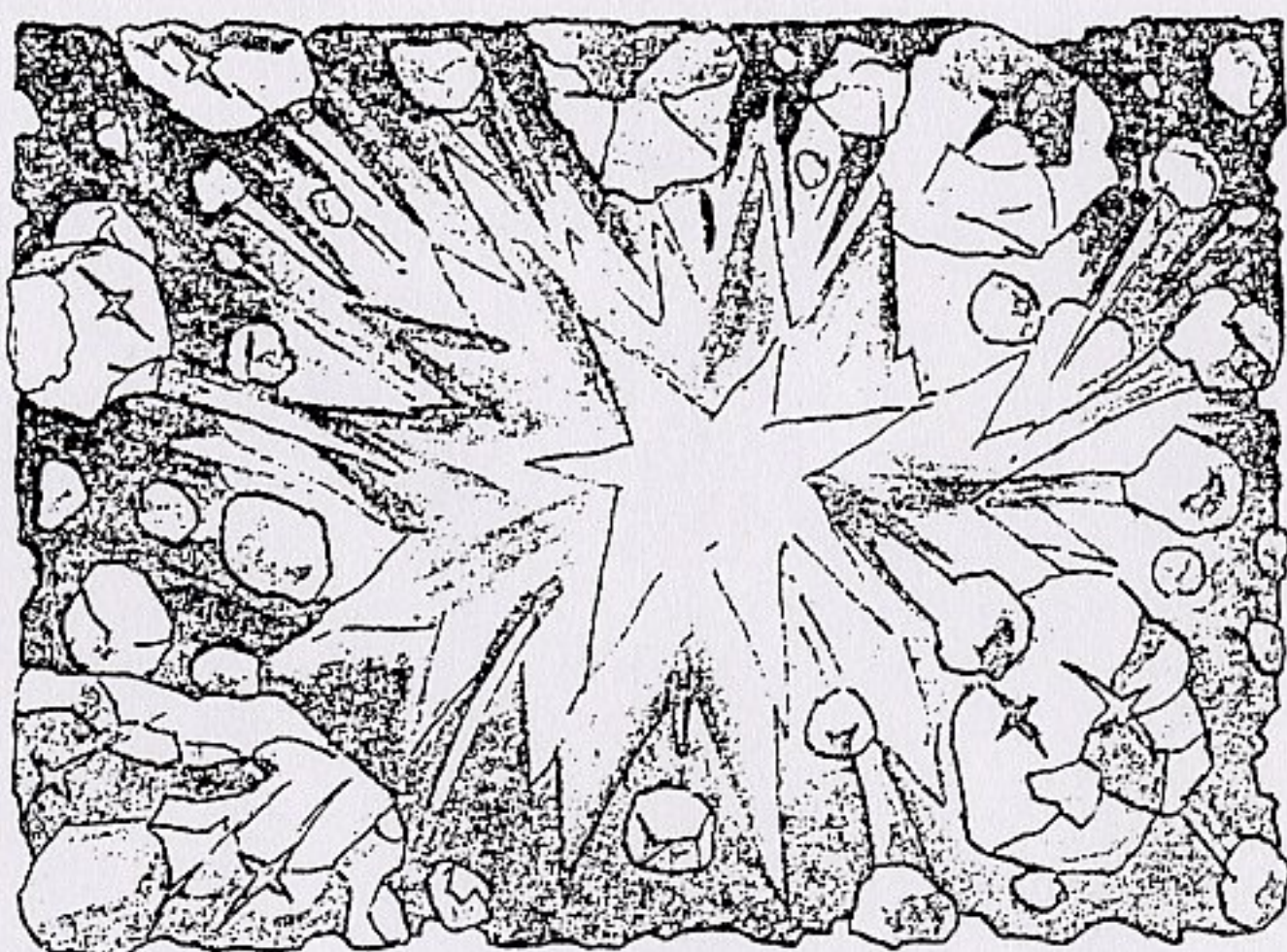
Most megközelítjük a Földet. Fehéren örvénylik körülötte a sok felhőrendszer. A foglalkozás hátralevő részében közösen ismerkedünk a földrészekkel.

Sokszor kérdezték már tőlük, hogyan tudják legyőzni a távolságot? Erre ezt válaszolták:

— Addig nem áruljuk el a sebesség titkát, míg béke nem lesz az egész világon! Mi csak akkor tudunk veletek barátságban élni, ha vége minden ellenségeskedésnek.

A nyárra meghívták az osztályt az ő bolygójukra. Természetesen az ő űrhajójukkal mennénk.

Azzal csábítottak, hogy szupermeséket mesélnek a szuperdadák. Computerekkel társasozhatnánk. És mindezek tetejébe csodálatos vidékekre repítenének minket! Minden hétvégén hazaszállítanának bennünket, végigszáguldanánk fényes csillagként az égbolton, hogy szüleink láthassanak.

De sajnos a szüleim nem engednek el. Pedig milyen jó is volna megnézni az ufók világát! Minden héten lejönni a Földre, aztán visszarepülni játszani, mulatni! Ez azonban csak álom. Sajnos még a mai földi emberek is nagyon ódivatúak és nehézkes felfogásúak. Nem is érthetik meg, engem miért vonz az ismeretlen. Ha megnövök, elmegyek az ufókhoz és igaz barátjuk leszek!

Farkas Júlia

5. a

József Attila Általános Iskola
Zalaegerszeg

EGY GYEREK ÉLETE 2000 UTÁN

Az iskolától, mint minden gyerek 2052-ben, én sem voltam túlságosan elragadtatva.

Csak a biológiát szerettem és a rajzot. A kedd volt a kedvenc napom, mert akkor ez volt az órarend: első óra 9-11-ig biosz, és a legvadabb helyekre mentünk tanulmányútra, legutóbb például a braziliai őserdőbe. A második óra 11-13-ig rajz és ilyenkor is nagyszerű helyeken voltunk: a British Múzeumban, művészettörténeti órán. A rajz után 12-14 óra körül ebédeltünk, az étel viszont általában pocsékra sikerült. Az a C-vitamin mártás, amit a suliban

készítettek, ehetetlen volt; és szinte búzlótt a csirkeaprólék-tabletta is, amit egy 60-70 évvel ezelőtti recept alapján főztek ki. Nem is tudom, hogy bírtak ilyen ételeket enni az emberek. A gyomrot erősen próbára tevő ebéd után múzeumi és régészeti óra következett. Ez is szuper tantárgy ám a javából! Az osztály külön helikopter-múzeumokat látogatott meg, ahol 80 évvel ezelőtti ócska sugárhajtású gépeket láttunk, valamint csotrogány űrszondákat és persze ősrégi "helikopter" nevű gépmatuzsálemeket.

Az isiben minden osztálynak van egy napelemes repülője, így nekünk is (a miénk Brazíliától Angliáig mindenhol megfordult már). Ha nem süt a nap, általában bekapcsoljuk az energiatartályt, és már sutty, repül is. Így akár viharban is mehetünk Kongóba, nézni a kávé szüretelését.

A mai biológián pont Kongóba mentünk, csak éppen nem kávé szüretelni, hanem a földimogyoró szárítását figyelemmel kísélni. Ebéd után pedig megnéztük az autómúzeumot. Az autókat kb. 100 éve használhatták, így nem is csodálom, hogy ma már nem veszik hasznát. Búzló füstöt bocsátottak ki ezek az özönvíz előtti tragacsok, amivel ma már egyévi börtönbüntetést is kiérdemelhet az illető.

A mai ebéd nagyon szörnyűre sikerült, így múzeumi óra után csak 200 km/h-val tudtam haladni hazafelé a robogómon; úgyhogy a többiek már otthon voltak, mire én a magam 200-ával hazavonszoltam magam. Apu mutatott egy csoda régi gépet odahaza, amit computernek neveztek, és marha primitív volt. Azt mondta, ha beadom a múzeumba, kaphatok érte egy kis pénzt, de szerintem ezért egy vasat sem fognak adni. Apu erre felvilágosított, hogy ez ma igazi ritkaságnak számít. Na hiszen, ezt meg tudom érteni, mert az ilyen divatjamúlt, korszerűtlen izéket mindenki a kukába csapja, azért van belőle kevés.

Csak az nyugtatott meg, hogy holnap egyhónapos utazásra indulunk, mert kezdődik a nyári szünet. Csak abban nem tudtunk megegyezni, hogy hova megyünk nyaralni. Én és 19 éves nővérem, no meg a kutyám, Dandy, a Hawaii-szigetek, Mexikó, USA és Zaire útvonalat választottuk. Zaire és Mexikó kicsit messze van egymástól, de nem baj. Anyuék afrikai körutat terveztek, meg egyhetes kiruccanást a Holdra. A szülők úgy döntöttek, hogy mi már nagyok vagyunk, úgyhogy mehetünk külön. Apu azért hozzátette, hogyha Zairében találkozánk, az nem lenne rossz: Jó, akkor Zairében!

Eljött az indulás napja. Én, a testvérem és a kutya először Hawaiiiban töltöttük a nyarat. Rengeteg gyerek nyaralt ott. Néhánynyal összehaverkodtunk, és ők mesélték, hogy régen az emberek poggyászt is vittek a nyaralásra, de ez igen fárasztotta őket. Szerencsére ma már az utazási vállalat mindent biztosít. Találtam egy ócska tárgyat a szobám felnyitható padlója alatt, amiben az ételt tárolni szokták. Megkérdeztem a portást — aki kb. 100 éves, ahhoz képest jól tartja magát —, hogy mi az, mire ő mondta, hogy óra, és az ő gyerekkorában ezzel mérték az időt. Jót nevettem, mert ha ma tudni akarom az időt, megnyomom a zsebemben levő gombot, és már hallom is: A pontos idő... akármilyen vacak is volt az az óra, mégis feltettem, persze fél Hawaii rajtam nevetett. Rögtön ki is csaptam a szeméttartó-robotba.

Hawaii rengeteg vulkán van, éppen jókor jöttünk, mert az

egyik épp kitört. Gyorsan felvettük a lávaálló ruhát és közelről élveztük ezt a látványt.

Következő állomásunk Mexikó volt, ahol nagy meleg fogadott bennünket. Sétálni indultunk napelemes lebegőmatracainkkal, lenézve utcai zenészeket pillantottunk meg. Valamilyen furcsa hangszert pengettek. Később megtudtam, hogy az gitár, és laza 60 éve ment ki a divatból, vagy 40 éve, nem tudom pontosan.

Mexikó az őserdei piramisokon és a strandon kívül elég egyhangú hely volt, mert alig voltak gyerekek. Hamarosan továbbálltunk Zairébe, mert USA-ban a határőrök sztrájkoltak, úgyhogy nem tudtunk elmenni oda.

Zairében rengetegen voltak, mert eljött az igazi nyaralóidény, szerencsére mi is megtaláltuk a magunk társaságát.

A strandon akkora volt a tömeg, hogy robotokat kellett alkalmazniuk, akik az automaták helyett élelemmel látják el az embereket. A gyerekstrandra menekültem a tumultus elől. Ott volt mindenféle afrikai múzeum. Sok sisakmaszkot, lándzsát láttunk, de eddig mi sem tudtuk, mik azok. A múzeumi robot elmondta, hogy fegyverek. Én meg csak álltam és néztem, mert fogalmam se volt róla, hol jön ki rajtuk a lézer. Biztosan rejtett csövű, de mindenesetre furcsa. Sok gyerekkel összebarátkoztam, sajnos azonban egyre éhesebbek lettünk. A vízimentő robot azonban nem tudott segíteni rajtunk, mert minden ételmezt átrendeltek a felnőtt strandra, így kénytelenek voltunk átmenni oda.

Éppen akkor érkeztek meg a szüleink, s mondták, hogy indulunk a Holdra. Én viszont kijelentettem, hogy hazamegyek, mert a Holdon éhen halnék, olyan rossz az étel. Ők hazaengedtek, felpattantam a légirobogómra, és hazarepültem. Most már 300-zal tudtam haladni. Végül is a nyár jól telt, én legalábbis élveztem. Szomorúan gondoltam arra, hogy holnap sulí.

Szabó Zsófia

6. b

Ady Endre Általános Iskola és Gimnázium
Zalaegerszeg

"...JÓ SZÓVAL OKTASD, JÁTSZANI IS ENGEDD..."

Régebben mindig arról álmodoztam, hogy tanár leszek, s szépre, jóra tanítom a gyerekeket.

Azóta hosszú évek teltek el, s ez az álom valóra vált. Azonban most már kevés olyan pedagógus van, aki élvezi munkáját. Szerencsére én is közéjük tartozom. Az én diákságom óta nagyot változott a világ. Ma már 2000-et írunk, s az évek múlásával megváltozott az

iskolák, munkahelyek rendje, és sajnos megváltoztak az emberek is. A megélhetés nem könnyű, de mikor is volt az? Kevés a munka, s igazán örülhet az, aki talál magának állást. Sokszor végiggondoltam az elmúlt évek eseményeit, küzdelmeimet, nehézségeimet, s végül rájöttem, megérte.

Már a kezdet kezdetén sem mentek olyan simán a dolgok. Általános iskolai éveim után a Deák Ferenc Szakközépiskolában szerettem volna továbbtanulni, de nem vettek fel. Akkor kétségbeestem, de a dolgok rendeződtek, s én a Ságvári Endre Gimnázium tanulója lettem. Küzdelemteli négy év következett, de végül letettem az érettségit, és sikerült bejutnom a főiskolára. Itt már voltak komolyabb nehézségeim, de most, hogy minden jóra fordult, elfelejtettem.

Hosszú hónapok keserves keresgélése után végre állást kaptam, s egy általános iskolában első osztályos kisgyerekek tanító nénije lettem.

Leírhatatlan boldogságot éreztem, mikor az osztályterembe először beléptem, s megpillantottam a riadt kis arcokat. Legszívesebben magamhoz öleltem volna valamennyi kis tanítványomat. Valami új kezdődött el az életemben, akárcsak a kicsikében. Talán ezért is tudtam annyira együttérezni velük, s ezért szerettem meg őket ismeretlenül, az első pillanatban. Az első élményem óta már eltelt néhány hónap, de még ma is boldog izgalommal lépek be az osztályba. Hiszen ez az, amire gyermekkorom óta vágytam, hogy gyerekek közt lehessenek és általuk, felnőtt fejjel még ebben a zajos világban is gyermek tudjak maradni — legalább egy kicsit.

Ebben a kis közösségben elfelejti az ember, hogy mi a valóság, megfeledkezik gondjairól, bánatáról, és minden szörnyűségről, ami a világon történik. Nekik még olyan egyszerű, olyan tökéletes minden, s ezt csak az tudhatja, akit még nem fertőzött meg a mai észjárás, aki a körülötte zajló eseményeket tudja gyerekszemmel nézni. Ők számomra olyanok, mint rózsának a tövis. Nélkülözhetetlenek. A rózsza röviseivel védi magát, én pedig a gyermekek eszméivel óvom magamat ezekben az aljas, kegyetlen időkben.

Nem könnyű ma felnőttnek lenni! Rátalálni a helyes útra, s menni, menni, vigyázva, hogy le ne térjünk róla. A kevés jónak is tiszta szívből kell örülnünk, ha el akarunk érni valamit. Az emberek között is nagy különbségek vannak. Kevés az olyan, aki nagyon jól megél, sokat keres. De a társadalomnak ez a rétege sem hasznos dolgokra fordítja a fizetését. Külföldön nyaralnak, a legdrágább játékokat veszik gyerekeiknek, s elvonják vele figyelmüket a tanulástól. A videózás is határtalan, ez még nem is volna olyan nagy baj, de a felnőttek mindenféle horror, sci-fi, krimi filmeket néznek, s maguk mellé ültetik még az 5-6 éves gyerekeket is. A rohanó világban már csak kevesen olvasnak, kinek ideje nincs rá, kinek pedig a televízió, a videó, a számítógép, valamint a különböző elektromos játékok pótolják ezt. Van, akinek mindenre telik, van akinek még rendes lakása sincsen. Sajnos, elég sokan vannak ilyenek. Azért az ország fele megél, ha nem veri el a pénzét.

A környező országokból naponta érkeznek nyugtalanító hírek. Hol politikai zavargások vannak, hol pedig értelmetlen gyűlölködések. Az emberek ölik egymást, sokan azt sem tudják, miért.

Különböző csodafegyvereket találnak fel, amelyek még az atom-

bombánál is veszélyesebbek, s a nagy vezetők időnként ezzel fenyegetnek. Milliárdokat költenek fegyverkezésre, harcokra, ahelyett, hogy azon a pénzen a szegény éhezőket segítenék.

Én szerencsére még jól élek, panaszra nincs okom. Az országban jelenleg béke uralkodik, de a bűnügyek nagyon elszaporodtak. Kegyetlen gyilkosságok, betörések, rablások s így tovább. Újra nagy hírük van a sátánistáknak, akácsak tíz éve. Nagyon sokan félnek tőlük, de vannak olyan fiatalok, akik úgy beszélnek róluk, mintha csak valami kellemes klub lenne.

Tegnap a régi időkről beszélgettem kis tanítványaimmal. Először a régi játékokról meséltem, olyanokról, amikkel én sem játszottam, csak nagyszüleimtől, szüleimtől hallottam róluk. Meséltem a csutkababákról, falovakról, építőkockákról és arról, hogyan játszottak régen a gyerekek, még a 30-50-es években. Tanítványaim sokat nevettek, nekik már olyan modern játékaik vannak, hogy ezt alig tudták elképzelni.

Az egyik kislány megkérdezte:

— Tanító néninek kiskorában volt önműködős babaszobája? Tudja, olyan, amiben maguktól főznek, öltözködnek, fésülködnek a babák, sőt még beszélnek is.

Elmosolyogtam magam. Már az én gyerekkoromban is modern játékok voltak, sírós babák, plüss állatkák, elemes autók, kvarcjátékok. Ezek még ma is kaphatók, de már nem divatosak.

Aztán a régi falusi életmódról kezdtem el beszélni. Arról, mikor nagyanyáink kemencében sütötték a kenyeret, vaját köpültek, s a kútba engedték le a tejet, húst, hogy az meg ne romoljon. A kályhába még a nyári forróságban is betüzeltek, hogy meg tudják főzni az ennivalót. Már kora reggel elkezdtek ebédet készíteni az asszonyok, hogy időben végezzenek. A gyerekek nevettek.

— Anyukám csak bekapcsolja az automatánkat és kijön a kész étel. Be lehet programozni, csak az anyagokat kell beleönteni — kiáltotta valaki.

Hát igen! Amit meséltem, az már kész történelem.

Beszéltem a lófogatokról is, szinte el sem hitték, hiszen ma már mindenkinek korszerű autója van. Aztán megkértek, hogy mondjam el, hogyan lettem tanárnő. Áradt belőlem a szó, s közben komoly, oktató szavakat is mondtam: "...jó szóval oktasd, játszani is engeddd..." — jutott eszembe.

Igen, nekem gyengéd, de mégis komoly szavakkal szépre, jóra kell tanítanom őket, hogy jó legyen a felnövő nemzedék. El kell fordítanom figyelmüket a sok film felől, meg kell szerettetnem velük a könyveket, az olvasást. Nincs szebb annál, mikor valaki beleéli magát az olvasásba, s azonosulni tud a szereplőkkel. Én rengeteget olvastam gyerekkoromban, s olvasok még ma is.

— Gyerekek — szóltam határozottan —, ha majd tudtok olvasni, ne csak a televíziót, videót nézzétek, olvassatok sokat! Aki sokat olvas, többet tudhat meg, műveltebb lesz, s a szókincse is bővül. Nekem is sokat segített.

Csend felelt szavaimra, de éreztem, hogy megértettek, s hogy erre még sokáig emlékezni fognak. Örültem, hogy ilyen jó osztályom van. Nem rosszak a mai gyerekek, csak mások, mint mi voltunk. Az ő világuk már egy új világ, melyben több az elvárás, több a tenniva-

16. Mindenért keményen meg kell dolgoznunk, s adnunk kell azért, hogy kapjunk. Főleg szeretetet, megértést kell adni a gyerekeknek, hogy ne vaduljanak el tőlünk. Az életnek, ha néha nehéz is, mindig van értelme; s szép is, csak akarnunk kell, hogy szép és jó legyen.

A dolgokat optimistán kell felfogni, s merészen kell mindenbe belevágni, nem kell megijedni az újtól.

Gondolataimból egy csipogó kislányhang zökkentett ki:

— Olyan jó a tanító néninek! Annyi jót tud, s olyan kedvesen mosolyog mindig, mindenhez ért, ezért sohasem sír, mint én. Ha felnövök, én is tanító néni leszek.

Elgondolkoztam szavain, s így szóltam:

— Addig még sok víz lefolyik a Dunán! Bizony tényleg csodálatos dolog nevelőnek lenni! De ne gondold, hogy ők sosem sírnak!

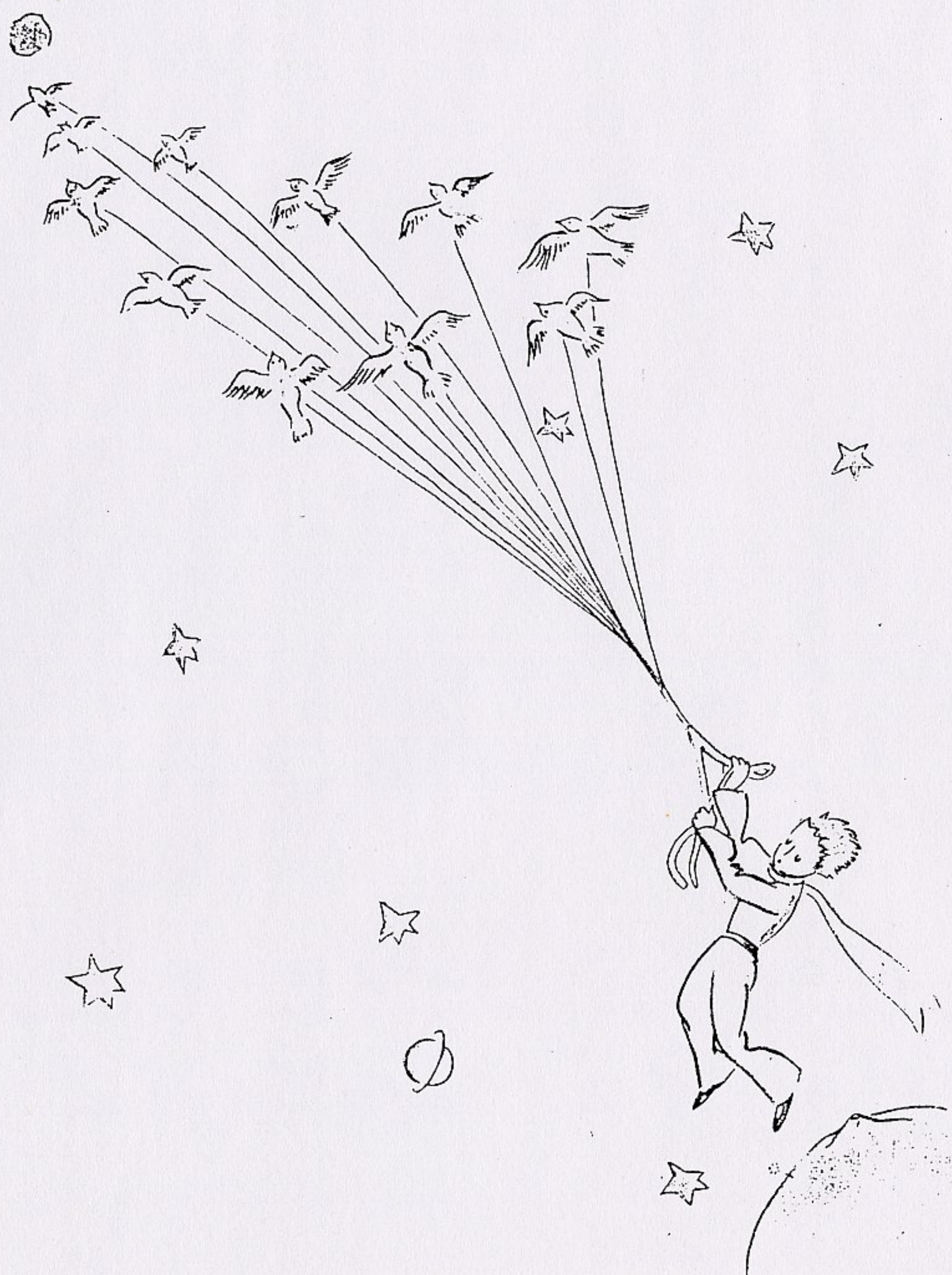
Sohasem szabad elkeseredni, s a reményt elveszíteni. Gyakran szomorúak a tanító nénik is, de ezt nagyjából elfelejtik a gyerekek között. A lelkük sír, miközben az arcuk nevet. De mégis boldogok, mert ha valaki másokért dolgozik, s nemcsak a saját életével törődik, az a legnagyobb öröm a Földön.

Kónya Andrea

8. c

Öveges József Általános Iskola
Zalaegerszeg

ÁLMAIM VILÁGA
SZERETNÉM, HA VALÓRA VÁLNA

SZERETNÉM, HA VALÓRA VÁLNA

Felöltöttem a szkafanderemet, és beültem az egyszemélyes űrhajómba. Elindultam vele a világűrbe.

Egyszer csak látom, hogy egy bolygón házszerű építmények sorakoznak. Landoltam, körülnéztem. Egy kedves arcú lény közelített felém, aki nem volt más, mint egy tündér. Köszöntöttem, elmondtam, hogy a Föld nevű bolygóról jöttem.

Kicsit beszélgettünk, azután indulni akartam. A tündér így szólt:

— Ne menj el üres kézzel, választhatsz egy csillagot!

— Milyen csillagot?

— Öt közül egyet, most felsorolom mindet: az ott a Szeretet csillaga, amott a Szépségé, a legmesszebb a Jóságé — de előtte négy gonosz csillag van, nehéz megszerezni. Távolság a Gazdagságé, s legvégül a Becsület csillaga fénylik.

— Én a Jóság csillagát választom, azzal nemcsak magamnak, más embereknek is jót cselekedhetek.

Elbúcsúztam a tündértől és elindultam csillagszerző utamra. Először a Hazugság csillaga állta utamat, de nem törődtem ígéreteivel. Nemsokára a Gonoszság lövellte felém halált hozó sugarait. Ám ügyes manőverezéssel megmenekültem. Az Irigység és a Közömbösség csillaga sárga hálót vetett ki rám. A lézersugarakkal azonban sikerült átvágnom. Leakasztottam a Jóság csillagát és teljes sebességgel száguldottam a Föld irányába.

Szerencsés landolás után elővettem a bűvös csillagot. Csoda történt! Elhallgattak a fegyverek, az emberek jók és boldogok lettek.

De jaj, fölébredtem! Talán egyszer valóra válik ez az álom!

Berta Balázs

5. o.

Általános Iskola, Zalalövő

ÁLMAIM VILÁGA

Elmúlt csaknem tizenkét mozgalmas év az életemből. Szébbnél szebb dolgok történtek velem ezalatt, kezdve az óvoda rettenetes első napjától az iskola 6. osztályáig.

Volt benne öröm, szomorúság egyaránt, és ez mind színesebbé, változatosabbá tette a hétköznapijaimat. Az óvó néni bájos meséi,

majd az olvasókönyv izgalmas történetei csodálatos világba vittek el. Esténként sokat ábrándoztam, tervezgettem, mintha én lennék a mese szereplője. Később aztán ezek az álmok vágyakká, kívánságokká alakultak bennem.

Amikor kisebb voltam, mindig királylány akartam lenni. Gazdagon élni, gyönyörű szép ruhákban járni, csillogó palotában lakni. Most inkább olyan világról álmodozom, ahol mindenki boldogan élhet, nincs háború.

Szomorúan olvasom az újságban a háborúról szóló híreket. Azt szeretném, hogy erre még csak gondolni se kelljen. Elképzelem néha, hogy milyen lenne, ha más bolygóra is el tudnánk menni, megismerni, milyen az élet. Szeretnék különböző tájakat felfedezni, mint Kolumbusz. Akár hajóval vagy repülővel, de jó lenne körbeutazni a világot az Északi-sarktól a Déliig! Télen szeretnék mindig oda menni, ahol meleg van, nyáron meg visszajönni.

Jó lenne egy delfin hátán úszkálni a Csendes-óceán vizében, vagy teveháton utazni a sivatagban. Ezek mind-mind csak álmok! De álmodozni olyan jó! Csodálatos elmerengeni, szinte lebegni a valóság és a képzelet világa között! Ilyenkor megszűnik körülöttem minden.

Úgy gondolom, hogy aki sokat álmodozik, nagyon vágyik valamire, az soha nem unatkozik, mindig van miért küzdenie.

Én is azért tanulok, hogy álmaim legalább egy kis töredéke valóra váljon.

Varga Veronika

6. b

Általános Iskola, Zalalövő

ÁLMAIM VILÁGA SZERETNÉM, HA VALÓRA VÁLNA...

Egyik álmom, hogy nyíltan beszélhessünk azokról a dolgokról, amelyek általános problémái sok mai tizenévesnek.

Rengeteg olyan gyermek él közöttünk, kik — bár nem mutatják — lelkiükben üresek és elzárkóztak. Íme egy megszokott eset: első találkozás kora reggel egy gyors ébresztőnél, majd a rövid reggeli alatt, aztán egy búcsúpuszi, talán húsz perc a családdal töltött idő. Második találkozás: délután négy órakor beesik az ajtón, kinyögi, hogy kapott egy hármast, várja a reakciót. A szülői megértés helyett anyjától a szokásos fenyegetést kapja: "Ha még egyszer előfordul..."

Az apa nem szól semmit. Ez sem több tíz percnél. Majd tanul kilencig. Utána leül tévét nézni némi lelkiismeret-furdalással. De

nem megy! Elalszik. Így a családdal együtt eltöltött idő kevesebb, mint gondolnánk.

S ez így megy éveken keresztül, míg rádöbben, nem ért semmit. Nem érti, miért nem értik. Fordulna az "ősökhöz", de mi értelme volna? Pedig szívesen újságozna édesanyjának, hogy kapott egy ötöst is, de érzi, hogy megint csak erőltetett mosoly koronázná "dicsőségét". Aztán azt is elmondaná, hogy szerelmes. Tán most először, s hogy Tőle már kapott egy puszt is, de egy szó sem jön ki a torkán. Sokszor arra a kérdésre, hogy "Mi volt a suliban?", inkább azt feleli: "Semmi különös", minthogy magyarázkodnia kéne.

Szerencsére áll mögötte egy barátnő, aki megérti ezeket a gondokat, hisz ő sincs "komolyabb" kapcsolatban a szüleivel. Így aztán együtt átvészelik ezt a nehéz időszakot, melyben kénytelen-kelletlen megtörténik a testi-lelki felnőtté válás. S ez utóbbi helyén sok esetben jókora úr tátong. Hiszen semmi sem pótolhatja azt a szeretetet, mely a családi körből származik.

Sokan kérdezhetnék tőlem, hogy miért nem írtam forintmilliókról vagy világ körüli utazásról. Én valójában azt tartom a legszébb, legörömtelibb álmoknak, amikor a szeretet, az egymásra figyelés kitölti a szívünket. S ez az egész olyan, mint a virág. Ha nem gondozzuk, nem ápoljuk, akkor előbb-utóbb elszárad, s nem virágzik újra.

Régóta érzem, mennyire igazak Antoine de Saint Exupéry szavai: "...Te egyszer s mindenkorra felelős lettél azért, amit megszelídítettél. Felelős vagy a rózsádért..."

Karáth Anita

8. o.

Ady Endre Általános Iskola és Gimnázium
Zalaegerszeg

ÁLMAIM VILÁGA

A mai világban van, hogy az emberek csak ritkán álmodnak szépeket, nem úgy, mint mi, gyerekek. Álmaimban én szinte mindig utazom. A legtöbbször Afrikában a Nílus partján állok, vagy Kenyában éppen hegyet mászom. Néha az antilopok vándorlását követve jutok el számomra eddig ismeretlen tájakra. Nagyon szeretném, ha ezek az utazások valóra válnának és felejthetetlen élményként élnének továbbra is bennem. Ezt a kirándulást a 30 millió négyzetkilométernyi földrész legismertebb vidékein úgy képzelem el, ahogy most leírom.

A kiindulási hely az Ibériai-félsziget egyik fontos kikötője, Gibraltár lenne, ahonnét áthajózva megérkeznék Marokkóba. Az At-

lasz-hegységet átszelve a Szahara sivatagjába jutnék. Csodálkozva nézném a nagy hőingás következtében felaprózódott kőzetekből felépült kősisivatagokat. A száraz és forró éghajlat után valamivel csapadékosabb területet érintve elérném Szudánt, ahol érdekes növényzetet fedeznék fel, mivel a füves szavannán akáciafák nőnek. Nyugat-Afrikában meglátogatnám a "kakaóországokat": Ghánát és az Elefántcsontpartot. Majd a Guineai-öböl partvidékét elhagyva elérném "Afrika szívét", a Kongó-medencét. Itt, az Egyenlítő mentén őserdők zöldellnek, melynek állatvilágát tanulmányoznám. A paradís levegő miatt a mindennapos eső sem hiányozhat. A folyókat zuhatagok és vízesések szakítják meg, melyek látványukkal lenyűgöznének. Örömet megismerkednék a törpe növésű, sötét bőrű pigmeusokkal. Nehéz szívvel búcsút vevén a trópusoktól, a Föld legkietlenebb részét, a Namib-sivatagot is megtekinteném, ahol túlélésért harcoló cserjéket pillantanék meg. A Dél-afrikai Köztársaság egyik gyémántbányájába és a legjobb forgalmú kikötővárosába, Fokvárosba ugyancsak elmennék. Ennyi út megtétele után már honvágyam támadna, ezért délről észak felé folytatnám elkezdett tervem megvalósításának befejezését.

Zambiában megpihenvén gyönyörködnék a Viktória-vízesésben. Tanzánia határait átlépve, a Tanganyika-tavon együtt halásznék az ott élő népek dolgos embereivel. Egy idegenvezető kíséretével meglepném a zebra- és gnucsordákat, ahogy legelésznek. A Kelet-afrikai Magasföld legmagasabb pontját, a hófödte Kilimandzsárót feltétlenül megsejlelném. Az Etióp-magasföld közelében eredő Nílus folyásirányát követve Egyiptomba jutnék. A nagy hőségben megcsodálnám az ezeréves piramisokat. A fárasztó, de kellemes, szép utazás során Kairóba "repülnék", majd visszatérnék édes hazámba.

Hiába vonzanak bennünket az álmainkban és vágyainkban megjele-
nő, a valóságban pedig megtalálható fantasztikusan csodaszép vi-
dékek; a mondás azt tartja: "Mindenütt jó, de legjobb otthon."

Szalai Krisztina

8. o.

Általános Iskola

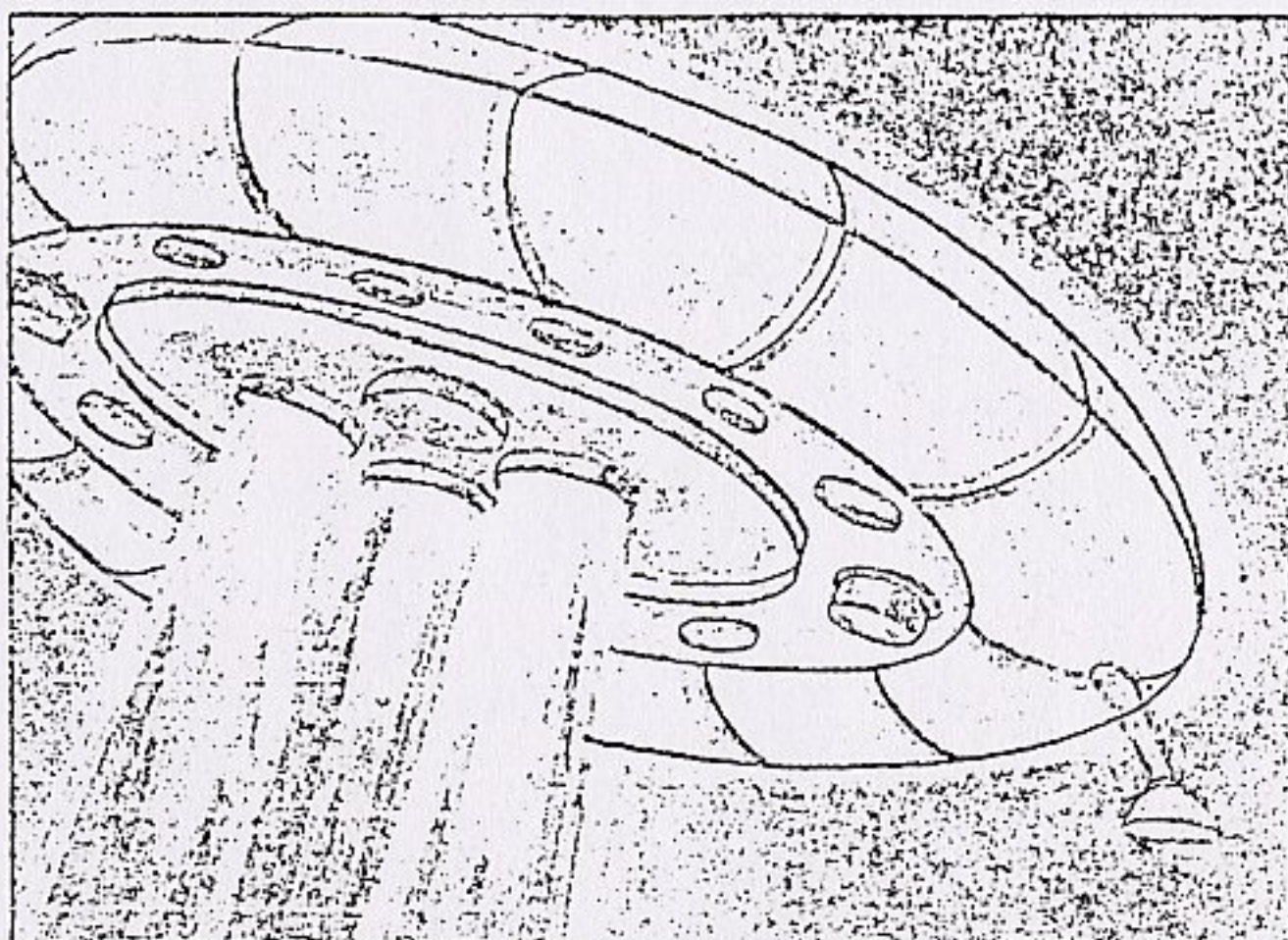
Búcsúszentlászló

SZERETNÉM, HA VALÓRA VÁLNA

Tegnap éjjel nagyon furcsát álmodtam. Hihetetlen, de úgy éltem át, mintha valóban megtörtént volna. Úgy kezdődött...

Sétáltam a csendes, csillagos éjszakában. Tekintetemet az égre emeltem. "Milyen szépek a csillagok! Milyen gyönyörű fényük van! Mintha nem is világosság, hanem erő, energia áradna belőlük — gondoltam. Majd egyszer csak különös, szinte vakító fénycsík jelent

meg, egészen elhalványította a mögötte csillogó égitesteket. Aztán ez egyre nagyobb lett; s ahogy közelített, tisztán láttam, hogy egy színes, áttetsző, óriási szappanbuborékhoz hasonlító fénygömb vált ki belőle. Ezután már csak egy hatalmas csattanásra emlékszem és arra, hogy egy teljesen más világban nyitottam ki a szememet.

Az egyszerűen csodálatos volt. Leírni nem lehet. Nem lehet! Ebből a helyből csak úgy sugárzott a boldogság. Béké honolt mindenütt. A falakat nem firkálták össze, a szemetet nem dobálták el az itt lakók. A levegő tiszta volt és frissen nyílt virágok kellemes illatát sodorta felém a szellő. A közeli parkosított területen a magas fák üde zöld lombján átszűrődött a nap ragyogó aransárga fénye. A szívemet a szeretet és a gyönyörűség érzése töltötte el. Tudtam, hogy az emberiség előbb-utóbb meg fogja ismerni és követi majd ezt a csodálatos, békés életet.

Rövid tétovázás után elindultam. Szememet körbe-körbe forgattam, nehogy bármi is elkerülje a figyelmemet. Majd megláttam az első két lábon járó élőlényt! Egészen hasonlított rám. Igaz, a szemei kicsit nagyobbak voltak, de a testalkata, haja színe is hasonlított az enyémhez. Mosolygott, ahogy közelebb mentem hozzá. Ott ült egy szökőkút mellett álló padon és madarakat etetett. Letelepedtem mellé. Láthatóan észrevette, hogy egy más világból kerültem oda. Beszélgetésünk elég furcsán zajlott le. Ugyanis egyetlen szót sem váltottunk. Egy fejlettebb kommunikációs kapcsolat alakult ki közöttünk: gondolatátvitel, vagyis telepátia. Ez egy nagyon klassz dolog! Gondolok egy szóra vagy akár egy egész mondatra, kérdésre vagy válaszra is koncentrálhatok, azt az ő agyhullámai felfogják és így, ezáltal továbbítjuk egymásnak a mondanódókat.

Új barátnőm meghívott estére egy nyílt moziba. Megállapodtunk abban, hogy addig is sétálunk egy nagyot és bejárjuk a környéket. Az én óráim szerint már jócskán ebéd után járt az idő, de azért betértünk a közeli falatozóba egy almasalátára. Végre több személyt is megláttam. Nem sok különbséget vettem észre, ahogy közelebbről "megvizsgáltam" őket. Csak a szemük volt valamivel nagyobb és az orruk kisebb, mint a mi Földünk embereinek. Egy dolog közös volt bennük: valami különleges nyugalom áradt belőlük. Automata gép szolgált ki minket. Természetes alapanyagokból készített "környezetbarát" tálcán "ücsörgött" egy jó adag rám váró, gusztusosan elhelyezett almasaláta. Mint megtudtam, az ezen a vidéken élők nem esznek húst, nem ismerik a dohányt és az alkoholt; nincsenek autók, se gyárkéményeik. Nincs szükségük dezodorokra, ételeiket nem

zsírozzák és nem fűszerezik agyon. Ellenben rendszeres testedzés-sel, jógaival és meditációval, vegetáriánus elvekkal és majd' kic-sattanó egészséggel élik boldog, kiegyensúlyozott, hosszú életü-
ket.

Ez igen! Nincsenek veszekedések, harcok, háborúk, összetűzé-
sek, nézeteltérések, itt ismeretlen a környezetszennyezés, a poli-
tikai és gazdasági válság, a halálos betegségek, betörés, csalás
és a gyűlölködés... Hát nem kéne ilyenné varázsolni a Földet? De!
Kell ennél több? Ugye, nem. És mi az akadálya, mi tart vissza ben-
nünket? A saját rossz természetünk. Mi teremtyük magunknak a bajt.
A két világ egymásnak tökéletes ellentéte. Ott szabadon él állat,
ember.

Végre elérkezett az este. Enya — mert, mint megtudtam, így
hívták a barátnőmet — kölcsönadott egy biciklit. Gyorsan elkere-
keztünk a kb. egy-két kilométernyire működő moziba. Itt szabadtéri
előadás folyt, mint nálunk az autósmozikban, csak padok álltak a
filmvászon előtt. Bringánkat beállítottuk a parkolóba, s a leghát-
só sorban foglaltunk helyet. Mint kiderült, természetesen nem kel-
lett jegyet vennünk, sőt ingyen kaptunk az árusító fiútól egy kis
csomagnyi pörkölt szóját rágcsálnivalóként.

Elkezdődött a vetítés. Az egész filmet végigkacagtuk, folyt a
könnyem, s már a hasamat fogtam a nevetéstől. Alig bírtam abba-
hagyni, majd' lefordultam a padról! Ha előre tudom, hogy Enyáéknál
a filmvígjáték egyenlő azzal, hogy az ember halálra röhögi magát,
lehet, hogy inkább lemondok róla. Kedves, jópofa történet volt. Ám
ami igazán megdöbbenett, az a film utolsó kiírt sora volt. Négy
szám. Az akkori dátum: 2092. Kétezer-kilencvenkettő!? Hát hova
csöppentem?! Telepatikus úton gyorsan megkérdeztem barátnőmet,
hogy is van ez. Legnagyobb meglepetésemre emberi hangon — magya-
rul! — szólalt meg:

— Tudod, Tami, mi is ugyanolyan emberek vagyunk, mint amilyen
te vagy, meg akikről meséltél. Ugyanazok az őseink, mint a tiétek.
A mi földünk a tiétek kicsinyített mása, s csak akkor maradhat
életben, ha mindenben száz évvel előbbre tart. Érted, ugye?

— Hát persze, de én hogy kerülök ide? — kérdeztem kíváncsian.

— Neked kell elvinned az üzenetünket a Föld lakóinak. Legalább
egy embernek tudnia kell, hogy létezünk. Mondom, száz év múlva —
egy titkos dolog következtében — ugyanaz a világ lesz nálatok,
mint itt.

— És meddig maradhatok itt?

A mozinézők közben már régen hazamentek, csak mi beszélgettünk
a sötétben.

— Egy napig. Az bőven elég idő ahhoz, hogy megismerj bennün-
ket.

— Igazad van. Remélem, száz év múlva is élni fogok! Nagyon kí-
váncsi vagyok, milyen lesz.

— Biztosan megéred. Addig is: sok szerencsét, Tami. Hamarosan
lejár az időd. Ugye emlékezni fogsz ránk? El ne felejts semmit!

— Számíthatsz rám.

S amint ezt kimondtam, ismerős fénycsík jelent meg az égen, a
csillagok között. Lassan közeledett, pontosan tudta, hol vagyok.
Kb. két perc kellett még, hogy megérkezzen hozzánk. Addig Enya egy

felemelő élménnyel ismerttetett meg: energiát adott át. Felém fordult, s homlokunk között mintha elektromos hatás jött volna létre. Mázsákat tudtam volna felemelni! Izmaimba erő, lelkembe energia, szívembe pedig szeretet költözött. Megteltem életkedvvel, s azon voltam, hogy mindenkinek átadhassam ezt a fantasztikus érzést.

Átöleltem barátnőmet, még egyszer körbenéztem, vettem egy mély lélegzetet és beszálltam a "szappanbuborékba", ami már várt rám. Éppen szóltam volna a vezetőjéhez, hogy köszöntsem, de már egy halk kattanást hallottam. Felébredtem. S még mindig átszellemülten ezt gondoltam: "Hát ilyen lesz a Földünk? Akkor minden rendben."

Szekér Tamara
8. a
Eötvös József Általános Iskola
Zalaegerszeg

"SZÉP KARÁCSONY, SZÉP ZÖLD FÁJA..."

Szép karácsony, szép zöld fája,
Mondsza csak, honnan jövel?

AZ ÉN KARÁCSONYOM

A nap lemenőben volt már. A föld is barna és szomorú. Hideg szél kószált a fák között. December volt. December 24-e.

— Milyen gyönyörű! — kiáltottam fel, mikor édesapám letette a fát az udvaron.

— Csak csendesen! Csak csendesen! — csitított édesanyám. — Még észreveszik a testvéreid.

— Milyen szép zöld! És milyen szúrósak a levelei!

Már közeledett az este.

— Mikor diszítjük fel? — türelmetlenkedtem és hangoskodtam újra.

— Majd, ha elalszanak a testvéreid — súgta édesanyám.

Nekem nagyon lassúnak tűnt az idő múlása. Végre nyolc óra körül elkezdhattuk díszíteni a szoba közepére állított fenyőfát. Nagy volt, plafonig érő.

Ragyogó csillag került a csúcsára, piros, sárga, kék, zöld, bordó üveggömbök az ágak végére. Ezüstbe burkolt dió, mézeskalács, színes gyöngysor, no és a szaloncukor sem hiányozhatott róla. A zöld fenyő csakhamar mesebeli pompában tündökölt, igazi karácsonyfa lett.

— Ó, de csodálatos! Jaj, de szép! — Alig bírtam határt szabni az örömömnek. Pedig ez még fokozódott, amikor a fa alá kerültek a színes masnikkal átkötött ajándékcsomagok és a betlehem Szent család a jászolban fekvő kis Jézussal. Gyertyák szelíd fénye töltötte be a szobát. A magnókazettáról felcsendült az ismerős karácsonyi ének:

"A kis Jézus megszületett örvendjünk,
Elküldötte ő szent fiát Istenünk!
Betlehemben fekszik rongyos jászolban,
Azért van oly fényesség a jászolban."

— Kriszti! Andi! Gyertek gyorsan! — kiáltottam.

A két gyerek álmos szeme tágra nyílt a meglepetéstől. Én a kicsi Andit figyeltem, aki olyan elmerülten bámult a fenyőfára, hogy a száját is nyitva felejtette.

— Milyen szép! — suttogta.

— Hogyan került ez ide?

— Hát a Jézuska küldte, az angyalkák hozták el, mivel mi jó kislányok voltunk — mondta komolykodva Kriszti, aztán izgatottan bontogatni kezdték a kisebb-nagyobb csomagokat.

Kopogtak az ajtón. A nagymama és a nagypapa léptek be. Örömünk határtalan volt.

— Tudjátok, gyerekek — kezdte a nagymamám mesélni — ma Jézus születését ünnepeljük. A karácsony a szeretet, az ajándékozás ünnepe. Amikor én még fiatal voltam, főleg faluhelyen az a szokás járta, hogy karácsony előestéjén a férfiak és a fiúk betlehemezni indultak. Sorra látogatták a falu házait és köszöntötték az ünnep-

re készülőket. Jutalmuk frissen sült kalács, egy-egy pohár bor volt.

Miközben a mamám mesélt, én arra gondoltam, milyen jó lenne újra feleleveníteni a szép betlehemes játékokat.

Még sokáig együtt maradtunk. Mutogattuk ajándékainkat egymásnak. Vidámak voltunk és boldogok.

— De most már feküdjetek le! — szólt édesanyánk.

— Nehezen jött álom a szemünkre. A szobánkba beszűrődött a kedves karácsonyi dal: "Csendes éj, szentséges éj, kisdédnek álma mély..."

Ez a karácsony este igazi ünnep volt, mert együtt ünnepelt az egész család. Milyen kár, hogy egy évben csak egyszer lehet karácsony — gondoltam, s aztán testvéreim halk szuszogását hallva magam is mély álomba merültem.

Pál Petra

5. a

Dózsa György Általános Iskola
Zalaegerszeg

SZÉP KARÁCSONY

Szép karácsony
Szép karácsony,
Mit hoz nekünk?
Gyerünk! Nézzük!

Kis gyermekek
kis szívében,
Megszállott az
Örök ige.

Édes mosolyt
gyermek arcán,
Krisztus szü-
lése napján.

Karácsonykor
Szent estében,
Ajándékok
Kezecskékben.

Jézus néz a
Kisgyermekre,
Hogy mint örül
Ünnep körül.

Bödőcs Barbara

5. o.

Általános Iskola
Búcsúszentlászló

"SZÉP KARÁCSONY, SZÉP ZÖLD FÁJA..."

Amikor először megláttam, még csúnyácskának tűnt. Hosszú oston, rövid ágai, bozontos gubacsai nem túlságosan nyerték meg tetsszésemet.

De a többi fenyőtársa még ennyire sem volt szép. Sokat nézegettük: vajon őt válasszuk, vagy keressünk egy másikat? Az alsó ágait még csak nem is láthattuk az előző nap rázúduló hódunnától. Egy titkos hang mintha azt súgta volna:

— Engem válasszatok! Engem válasszatok!

Egy fehér zsebkendő volt éppen kéznél, avval megjelöltük. Teltek-múltak a napok. Már a harmadik gyertyát is meggyújtottuk az adventi koszorún. Egyre jobban közeledett a várva várt ünnep.

Karácsony előtti délutánon nagy aggodalommal indultunk a fenyőért. Arra már leolvadt róla teljesen a hó. Döntöttünk. Igen, ő kell nekünk! Kivágattuk, hazavittük és belehelyeztük a karácsonyfartartóba. Ez nem volt egyszerű dolog. Szegény fa! Sehogysem akarta megszokni, hogy egy ócska vasdarab tartsa ágait sűrű gyökerei helyett.

Elérkezett a szeretet ünnepe. Amikor az első díszeket felkötöttük rá, éreztem, hogy teljes mértékben meggondolatlan volt első állításom, mert a fa teljes pompájában tündökölt a szoba közepén. A gömbök, gyertyák, szaloncukrok igazi karácsonyi hangulatot varázsoltak. Megtelt a szoba kellemes fenyőillattal, s a Jézuska csendben a fa alá tette az ajándékait. Nyugalom és szeretet költözött szívünkbe.

Akkor este a gyertya lángját nézve eltűnődtem a "szép karácsony, szép zöld fáján". Vízkeresztkor meg kell válni tőle, csak kedves emléke marad.

De a szeretet, amit otthonunkba hozott, vajon megmarad-e jövő karácsonyig?

Bajnóczy Zoltán
6. o.
Általános Iskola
Egervár

SZÉP KARÁCSONY SZÉP ZÖLD FÁJA

Szép karácsony szép zöld fája.
Díszítve áll a szobában.
Mindannyian körbeálljuk,
Betlehemi csodát várunk.

Szép ajándékok, szép díszek
Ragyognak most körbe minket.
Megesszük a vacsoránkat,
Úgy várjuk tovább a csodákat.

Szép karácsony szép zöld fája
Mosolyog ránk a szobában.
Három király hol lehettek,
Csillagfénnel merre mentek?

Gyulai Dávid

5. b

Ady Endre Általános Iskola és Gimnázium
Zalaegerszeg

SZÉP KARÁCSONY, SZÉP ZÖLD FÁJA

A karácsonyt az év legszebb ünnepének tartom. A szeretet, a béke ünnep, melyet minden évben nagyon várunk. A legemlékezetesebb, legmeghittebb karácsonyom talán éppen az idei volt, hiszen az én fenyőfám lett a család karácsonyfája. A történet régebbre nyúlik vissza.

Öt-hat éves lehettem, mikor egy tavaszi napon édesapám több díszfát, kis karácsonyfát hozott. Kertünket parkosítottuk és az egész család munkához látott. Megterveztük a fák helyét, kis gödröket ástunk, és belehelyeztük a csemetéket. Betemettük földdel, jól megöntöztük és elégedetten tekintettünk szét, hiszen szebbé varázsoltuk környezetünket. Egy kicsi, hitvány fenyő maradt, aminek már hely sem jutott. Édesapám el is akarta dobni, mikor én hirtelen utána futottam és kértem, hogy ültessük el azt a fát is, hiszen a kis fenyő is élőlény, élni szeretne, ha mégoly csúnya is. Szánakozva néztem a fenyőt, édesapám megsajnálta és egy félreeső helyre elültettük. Ez lett az én fenyőfám, csakis az enyém. Ápolgattam, öntözgettem, gyomlálgattam és időnként azt gondoltam, hogy már sohasem éled fel. Nagyon nehezen tért magához, de aztán lassan-lassan ébredezni kezdett. Zöldebb lett, és ágai végén megjelentek az új hajtások. Határtalanul boldog voltam, mindenkinek elűjságoltam, megmutattam az én kis fenyőfámat.

Eltelt egy-két év, a fa magasodott, terebélyesedett, megerősödött. Nőtt, ahogy mi is, gyerekek. Mikor elmentem mellette, ágait megsimítottam, meglegyintetem, olyan volt nekem, mint egy igazi jó barát.

Nyáron árnyékában játszottak, pihentek a kicsi cicák. Innen szaladtak elő, ha hívtuk őket és ide bújtak vissza, ha megijedtek.

A kis fám ágai jóságosan takarták, rejtették el őket. Télen kertünk vendégeinek, a cinkéknek szolgált lakhelyül. Ágai nyújtottak védelmet a nagy hideg előtt. A hóesésben egész nap a fenyőn húzódtak meg, innen jártak enni a madáretetőbe. Legérdekesebb pedig az volt, mikor Liza, a boxer anyakutyánk közvetlenül kiskutyái születése előtt ide, a fenyőfám alá húzódott vissza. Nagy hasával egészen mélyen bebújt, és nem volt hajlandó előjönni. Hosszú könnyörgés, csalogatás és egy kis erőszak árán tudtuk a helyére visszaparancsolni, ahol hamarosan megszülettek a kölykei.

Karácsony előtt egy, számomra is furcsa gondolat motoszkált bennem. Édesapám ugyanis említette, hogy a fenyő már túl nagy, a helye sem jó, előbb-utóbb ki kell majd vágni. Ez nagyon szíven ütött. Az én kis, — most már nagy — fenyőfám? Ez nem lehet! Akkor jutott eszembe, hogy mi lenne, ha a fenyőfám lenne idén a család karácsonyfája?

Számolgattam a napokat és nem tudtam magam sem, hogy jól döntöttem-e. Aztán lassan ráébredtem, hogy ennél szebb feladata egy fenyőnek, hogy karácsonyfa legyen, nem is lehet. Mikor már a szobában állt és várta, hogy feldíszítsuk, büszkén néztem rá. Úgy éreztem, mintha szólna hozzám, mintha azt mondaná: "Tégy nagyon széppé, a legszebbé ezen az éjszakán!" Óvatosan akasztgattam ágaira a csillogó díszeket. Féltve tűztem rá a gyertyákat, az aranylő füzéreket. A legszebb karácsonyfa lett, amióta csak emlékszem. Szentestén körbeállta a család és gyönyörködve néztük. Nekem pedig eszembe jutottak az elmúlt évek, a sok kis apró emlék. Könnyecseppek gördültek végig az arcomon, egyre több és a könnyfátyolon át már alig láttam csillogó fenyőfám.

Becsuktam a szemem és éreztem, tudtam, hogy jövőre, azután és hosszú-hosszú évek múlva is eszembe jut majd 1993 karácsonya.

Zimonyi Beáta

8. o.

Általános Iskola
Búcsúszentlászló

SZÉP KARÁCSONY, SZÉP ZÖLD FÁJA

Hull a fehér hó, int a fenyőfa,
Nedves ágait könnyörgően nyújtja.
Reszket a fának ága, levele,
De a kegyetlen tél így szól: le vele!
Egy fenyőfácska áll az erdő közepén,
Nem is tudom, hogyan vetődtem oda én.
Gyönyörűen csillogott, főképpen az ága,
Már jégcsap lógott rajta, s megfagyott az árva.

Ő volt a legszebb az erdőben talán,
 Ilyet keresett karácsonyra a nagyapám.
 Hazafutottam, mondtam a hírt neki,
 Ő hozta a fejszét, s én mentem segíteni.
 Kivágta a fát, a vállára vette,
 Így szólt a fácska: ezt nagyon jól tette.
 Odabent a házban, a kemence mélyén,
 Égtek a gallyak, s füstölgött a kémény.
 A szép karácsonyfa csillogott-villogott,
 Mert a sok szép dísz, mind rajta lógott.
 De a fa alja teljesen kopár,
 Mert hát igen szegény volt a család.
 De ebben a pillanatban megtörtént a csoda,
 Nem is tudjuk hogyan, hisz nem néztünk oda.
 A földön ott terme egy csomó ajándék,
 Fele értékes, fele meg játék.
 Az egyik csomag teli volt pénzzel,
 Fel sem fogható ez emberi ésszel.
 Köszönjük annak, ki ezt a csodát tette,
 S szegényes sorsunkat a kezébe vette.
 Boldog voltam én is, és a nagyapám.
 Nem is volt ilyen szép karácsony soha talán!

Pali Nikolett
 8. o.
 Körzeti Általános Iskola
 Egervár

MARADT A SZERETET

Az év utolsó hónapjában áhítattal várjuk a keresztények leg-
szebb ünnepét: a karácsonyt.

Van ahol havazik ekkor, van ahol pálmafák alatt fürdőruhában
ünnepelnek, s van ahol két aknarobbanás közben elsőhajtanak egy
Miatyánkot.

Magyarországon béke van.

Persze itt is vannak éhezők, menekültek, munkanélküliek, elé-
gedetlenkedők és még lehetne folytatni a felsorolást. Az ő létezés-
sükkal számolva is megpróbálunk ünnepelni.

Mindenki másképp. Van aki szerényen, van aki pazarul. Van aki
a Megváltó születésének örül, van aki csak egyszerűen annak, hogy
újra együtt a család.

Anyu bejglit süt, apu a fát igazgatja a félszázéves fatartóba.
Édes izgalom, feszültség, várakozás. Asztalterítés, fehér abrosz,
a mama féltve őrzött, gyönyörű, nagyon régi étkészlete, melyet a

második világháborúban a földre "temetett" sok más tárggyal együtt. Szegény mama! Nem merte gondolni — valamikor ötven évvel ezelőtt —, hogy majd békésen, boldogan ünnepel fiával s kis családjával együtt 1993-ban.

Gondolataim elragadnak. Mintha nem is lennék részese az eseményeknek. Minden történést "kívülről" látok.

Leülnek, esznek, beszélgetnek. A kisfiú bemaszatolja fehér ingecskéjét, a leányka folyvást a fa alá kacsingat. Vacsora után ajándékozás, gyertyagyújtás, szeretet, boldogság. A titkos kívánságok teljesülnek. Leülnek a tévé elé, s az esztergomi érsek példabeszédét hallgatják a szeretetről, a boldogságról, a békéről. Aztán felhangzik a TV-Híradó szignálja: az öldöklés egyenes adásban a volt Jugoszláviából és a világ más tájairól. Nagyot sóhajt a családfő, s átkapcsol egy másik adóra. Valami kabaréműsort néznek, de elmegy a kedvük az egésztől. Jó éjszakát kívánnak, s nyugovóra térnek.

A gyerekek tizenkét óra leforgása után már csak múlt időben érzékelik az előző este meghittségét. Szerencsére a pici emberkék nem veszik észre a háborút, a meg nem értést, talán csak érzik. Csak a szép nagy fa marad meg valóságnak, a csodálatos "szép karácsony, szép zöld fája". Az összes csillogó-villogó dísszel, szaloncukorral, gyertyával, angyalhajjal, ajándékkal a karácsonyból.

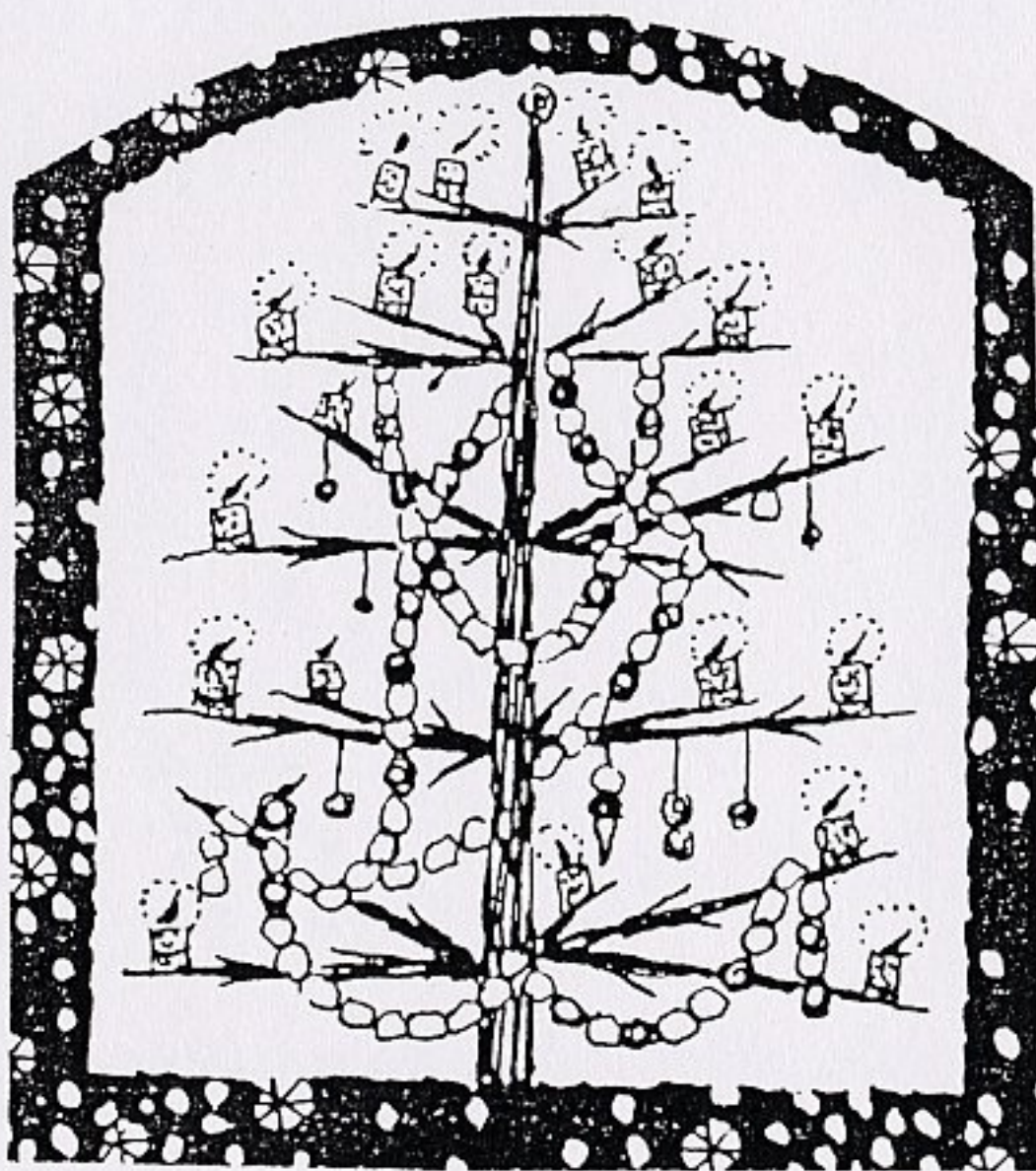
Én is itt vagyok. Jövőre... Mert lesz jövőre is karácsony, s lesz hit, remény és szeretet. A gyermekek értelme nő, hisz egy kerek esztendővel okosabbak, tapasztaltabbak lesznek.

És ami nem nem változik. Nem változhat. A gyermeki, testvéri, szülői, családi szeretet. Az **EMBERI** szeretet. Az megmarad.

Kaszás Petra

8. a

Dr. Papp Simon
Általános Iskola
Gellénháza

KARÁCSONY

Karácsony, e szó nékem annyi,
mint egy beteljesült álom,
ha a karácsonyfa gyönyörű,
szikrázó fényét látom.
A betlehemí kis Jézuskát
olthatatlan szeretettel várom.

Karácsony, e szó úgy lobban
fel nékem, mint gyertyafény
a hétköznapiok sötétjében,
mint forrás a kietlen sivatagban,
mint vitorla a tajtékzó habokban.

Karácsony, e szó nékem
minden vágyam,
a legszebb megvalósult álmom.
A végtelen messzeségbe ezt
a szót kiáltom.

Karácsony, e szó nékem
minden segítségem,
egész életemben minden reményem
a gyötrelmes hosszú évben.
A legszebb ünnep földön és égben.

Karácsony, e szó áhítat nékem,
mert csak egy nap van
az egész küzdelmes évben,
amikor hiszünk újra
az égi fényben.

Sohár Gábor
8. b
Dr. Papp Simon
Általános Iskola
Gellénháza

EMLÉKLAP

.....
részére

a Deák Ferenc Megyei Könyvtár gyermekrészlege
által meghirdetett

"Szép karácsony, szép zöld fája"
című irodalmi pályázaton való részvételért.

Zalaegerszeg, 1994. február 8.

